

[Maichau.]

vel kort, men efter de oplysninger, der er indhentet fra politiet, mener dette i hvert fald, at 3 måneders fristen er tilstrækkelig lang. Det er givet, at den nugældende lange opbevaringsfrist stiller meget store krav til opbevaring af effekterne ikke alene med hensyn til pladsen, men også med hensyn til det ansvar, man har for disse effekter.

I lovforslaget er der ikke fastsat nogen bestemt findeløn, undtagen hvis hittegodsset bortsalges, når det ikke er afhentet inden udløbet af den fastsatte frist, idet findelønnen i så tilfælde udgør en trediedel af det ved salget indkomne beløb med fradrag af omkostningerne. Ellers fastsættes findelønnen efter forslaget § 6 under hensyntagen til hittegodssets art og værdi o.s.v. Ifølge praksis fastsættes findelønnen dog, som det oplyses i bemærkningerne, til ca. 10 pct. af det fundnes værdi. Man har altså ikke ment det hensigtsmæssigt at lovfæste denne praksis. Dette er jeg i og for sig enig i. Der må sikkert være et vist spillerum i så henseende.

Forskellige institutioner og selskaber i København, — der nævnes sporvejene, postvæsenet, Tivoli, Det kongelige Teater og telefonkioskerne — får udbetalt en trediedel af provenuet ved salget af hittegods, der er indleveret af vedkommende institution eller selskab. For statsbanerne, der har en særlig ordning med hensyn til fundne sager, gælder den bestemmelse, at overskuddet ved auktion tilfalder statsbanepersonalets sygekasse.

Der er et forhold, der giver mig anledning til en enkelt bemærkning. Mange mennesker tager sig pligten til at aflevere fundne sager til politiet meget let. Ulovlig omgang med hittegods er ikke noget ukendt begreb. Jeg har også det indtryk, at der er mange steder, f. eks. i forretninger, biografteatre o. lign., hvor man desværre heller ikke tager det altfor alvorligt med at aflevere glemte sager til politiet. Hvad der så bliver af disse sager, skal jeg ikke udtale mig om. Man regner måske med, at folk før eller senere spørger efter den glemte ting, men forholdet er jo det, at mange mennesker ikke kan huske, hvor de har glemt f. eks. en paraply, om det er i en forretning, en biograf, en sporvogn eller på et andet sted. Det er vist derfor ikke af vejen, at man indskærper også forretninger, forlystelsessteder m. fl. pligten til at aflevere glemte sager til politiet snarest og i hvert fald i løbet af et par dage.

I bemærkningerne til lovforslagets § 6 oplyses det, at Københavns politi ikke giver findeløn, dersom hittegodsset er fundet i

boliger, forretninger, offentlige kontorer o. lign. For at få alle glemte sager frem var det måske værd at overveje, om ikke denne praksis burde ændres, så at der i alle tilfælde gaves findeløn. I hvert fald ville dette i nogen grad stimulere afleveringslysten, så at der kom flere glemte sager frem, end tilfældet er nu, selvom jeg er fuldstændig klar over, at i tilfælde af, at de fundne ting bliver bortsolgt, vil de pågældende få en trediedel af salgssummen.

De tidligere talere, det ærede medlem fru Ingeborg Hansen og det ærede medlem hr. Bjerre, har begge været inde på § 8 i lovforslaget, og jeg vil gerne sige, at jeg for så vidt er enig med de to tidligere ærede ordførere i, at der måske i selve lovteksten burde indføres nærmere regler i så henseende. Men i hvert fald mener jeg, at vi i det udvalg, der skal nedsættes, kunne bede den højtærede minister oplyse os om ordlyden af de i § 8 bebudede forskrifter for politiet med hensyn til lovens gennemførelse.

Jeg er også enig i den betragtning, at der skal stå så meget som muligt i selve lovteksten, så at man ikke skal søge nærmere oplysninger om en lovs praktisering gennem bemærkningerne. Iøvrigt kan jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling her i tinget.

Anna Westergaard: Det er helt naturligt, at det forhistoriske patent af 1767 om hittegods trænger til modernisering, men det er alligevel ganske interessant, at forskrifter, der er henvend 200 år gamle, i princippet har været anvendelige til vore dage. For uægtelig er der jo noget mere tempo over tilværelsen i vor tid end dengang, da man kunne vente 1 år og 6 uger på, at tabte sager skulle komme tilbage, og det er netop på dette punkt, udviklingen har sprængt den gamle ordning. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 4, at man faktisk har administreret imod patentets forskrifter, idet man har bortsolgt hittegods inden udløbet af den foreskrevne opbevaringsfrist. Det er altså på høje tid, at det gamle patent erstattes af en lov, der bedre svarer til vor tids krav.

Jeg er ikke så bange for opbevaringsfristens nedsættelse til 3 måneder. Jeg synes, det efter den foreliggende statistik ser ud til, at denne frist er forsvarlig og fornuftig. I denne statistik er det opgjort, at der i sidste halvdel af 1947 i København er tilbageleveret 6 500 hittegods effekter til ejerne, deraf godt 5 000 inden 10 dages forløb. Forøvrigt ville det være interessant at få at vide, også for sagens videre behandling, hvor